

és megérteni, hogy Isten előtt mind egyek vagyunk: a bűnös Ádám. Nem akarunk szolidárisak lenni a bűnben. Felül akarunk emelkedni a tömegen. Ez az alapja a nép zúgolódásának is, amikor Jézus betér a Zákeus házába. Most vége mindennek, mondják. És igazuk van. Vége minden különbségnek, amit teszünk a jó és rossz emberek között. Igen, Isten előtt vége minden emberi különbségnek; előtte mind szegény, elveszett, beteg emberek vagyunk, akiknek orvosra van szükségük. Az egyetlen különbség az, hogy az egyik ezt látja, a másik nem.

A keresztyénség kezdete óta lényeges változás ebben a kérdésben nem volt. A keresztyének ma éppen olyan farizeusok, mint akkor a kegyesek; és a keresztyén világnak ez a farizeizmus a rákfene a keresztyén egyházban. Megvan az evangelium, mely mondja, hogy mind bűnösök vagyunk és éppen különbségtételre használjuk fel ezt keresztyének és nem keresztyének, kegyesek, hívők és hitetlenek között. Elfelejtettük, hogy az igazi keresztyén állapot az, amikor megszűnnek e világ alkotta különbségek és ehelyett érvényt szerzünk annak az állításnak, hogy mind bűnösök vagyunk. Az ilyen Zákeus-természetek világiassága nemcsak az ő bűnük, hanem a mienk is. Ki tudja, nem mi vagyunk-e az oka annak farizeus kegyességünkkel, hogy ők Zákeusokká, pénzemberekké lettek? Öntudatos egyháziasságunkkal nem mi vettük-e el kedvüket az egyháztól? Kegyes cselekedeteinkkel nem állottunk-e az őket kereső mennyei fény elé, úgy, hogy Isten kegyelmét nem értették meg? Óh, milyen nagy a bűne a világ istentelenségében az egyháznak, azaz azoknak, akik öntudatosan és nyilvánosan a Krisztuséinak vallják magukat. Mennyire csődbe juttatta és elvette a keresztyénség az emberektől a Krisztus evangéliumát. Oktalan dölyfösségünkkel, mellyel mindig határt huztunk magunk és mások között, éppen azt tettük felismerhetetlenné, ami legdöntőbb az evangelium üzenetében, azt, hogy Isten a világot szereti és az olyan embereket is szereti, mint Zákeus.

Talán van, aki azt mondja, hogy Jézus azért ment be Zákeushoz, hogy őt megtérítse. Így kell tennünk nekünk keresztyéneknek is. El kell mennünk a bűnös emberekhez, hogy megtérítsük őket. De figyeljük csak meg, milyen hamis hang ez a történetben: megtéríteni. Hol van itt szó erről? Ha csak a legkisebb nyomát észrevette volna Zákeus, takarosán rákészt volna erre a látogatásra. Hogy a kegyesek bemennek a bűnös-

ökhöz, őket megtéríteni, ez a régi történet. Nem volt rá szükség, hogy Jézus ezért a világba jöjjön. Nemcsak a farizeusok, hanem más vallások is gazdagon gondoskodnak róla. Jézus egyszerűen azért megy be Zákeushoz, mert szereti őt, mert nála akar lenni. Nemcsak akkor szereti őt, ha már megismerte és nemcsak akkor megy hozzá, ha megtér. Jézus feltétel nélkül szereti őt. Ez az ő Istenségének jele; mert feltétel nélkül csak Isten tud szeretni. Nem abban áll a szeretet, hogy mi szeretjük őt, hanem abban, hogy ő szeretett és szeret minket és az ő egyszülött Fiát adta érettünk bűnösökért. Az a szeretet, hogy ő hozzánk a világhoz, a bűnösökhöz jön, egyszerűen azért, mert mellettünk akar lenni, mert magáénak tart, s mert istentelenségünk ellenére is mellénk áll.

Ez az a pont, amelyen keresztyénségünk minduntalan megtöpren. Ez az evangelium botránkozása, amelyről az áll, hogy boldog, aki nem botránkozik meg rajtam. Ezt az üzenetet nem akarjuk elfogadni, mert erkölcsi, szellemi jelességeinkről nem akarunk lemondani. Nem akarjuk vállalni, hogy bukottak vagyunk, — mert ha bukottak vagyunk, nem vagyunk sem többek, sem kevésbéek a nullánál. Bűnösségünket is csak avval a proporcióval vállaljuk, hogy vannak nálunk bűnösebbek is. Nem hiszünk, hogy csak Isten kegyelméből élhetünk és Isten előtt erkölcsi követelést nem biztosíthatunk magunknak. Emberi önállóságunk tiltakozik ellene. Nem akarunk lelki koldusok lenni, akik csak abból élnek, amit ajándékol kapnak. Lelki tulajdonra akarunk azért tenni. Ez a mi ellentétünk Krisztussal; mert Krisztus minden lelki magántulajdont megszüntet és azt mondja: bukottak vagytok mindnyájan, de Isten segíteni akar mindnyájatokon, csak egyet tegyetek: fogadjátok el, amit adni akar, tehát ismerjétek el, hogy bukottak vagytok.

A Zákeus háza köré gyülekezett kegyes publikum éppen ezt nem akarja megérteni. Zúgolódnak, megbotránkoznak, akár a mai keresztyének. Amit a nép nem értett, azt értette meg Zákeus és üdvössége lett házának.

Ez a gazdag pénzember megértette, hogy ő bukott, hogy neki Isten előtt még a legcsekélyebb követelése sem lehet. Természetesen ezt cinikus és gúnyos módon is be lehet ismerni. Az ilyen pénzemberek között sokat találunk olyant, akik egyáltalán nem csinálnak titkot abból, hogy ők telhetetlen pénzemberek és senkire a semmire sincsenek tekintettel. Talán tréfá-